

Prof. zw. dr Stanisław Dobrzycki (1875-1931)

Rektor Uniwersytetu Poznańskiego w latach 1924-1925

Urodził się 30 marca 1875 roku w Krzęcinie niedaleko Krakowa.

W latach 1893-1897 studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 1897-1898 dokończył studia z zakresu slawistyki w Pradze.

14 lipca 1898 roku uzyskał na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego stopień doktora filozofii w dziedzinie filologii na podstawie pracy pt. „O mowie ludowej we wsi Krzęcinie”.

W latach 1898-1899 odbył służbę wojskową w Grazu i Zgorzelcu. Następnie pracował jako nauczyciel gimnazjalny w Rzeszowie, Krakowie i Bochni.

W 1901 roku został nominowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego uniwersytetu we Fryburgu w Szwajcarii i objął tamtejszą Katedrę Literatur i Języków Słowiańskich. Wykłady prowadził najpierw po francusku, a później także po polsku.

W latach 1911-1912 pełnił funkcję dziekana Wydziału Filozoficznego uniwersytetu we Fryburgu, a w latach 1911-1914 był członkiem Komisji Egzaminacyjnej dla Licencjatu i Komisji Immatrykulacyjnej.

Od 1915 roku przewodniczył szwajcarskiemu komitetowi Polskiego Archiwum Wojennego, które zajmowało się zbieraniem materiałów i dokumentów wojennych.

W 1919 roku został mianowany profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Poznańskiego i objął tamtejszą Katedrę Historii Literatury Polskiej.

W latach 1920-1921 pełnił funkcję dziekana, a w latach 1921-1922 prodziekana Wydziału Filozoficznego.

Od 1922 roku kierował Powszechnymi Wykładami Uniwersyteckimi.

W latach 1924-1925 był rektorem Uniwersytetu Poznańskiego, a w kolejnej kadencji 1925-1926 prorektorem.

Był szczególnie szanowany i lubiany przez studentów. Osobiście zajmował się tzw. „referatem młodzi”, a zwłaszcza kwestiami związanymi z sytuacją materialną studentów i regulacjami prawnymi dotyczącymi organizacji studenckich.

W 1925 roku był przedstawicielem Uniwersytetu Poznańskiego na obchodach półwiecza Instytutu Katolickiego w Paryżu.

Jego bibliografia liczy ponad 140 publikacji, w tym prac zarówno z dziedziny językoznawstwa jak i literaturoznawstwa oraz opracowań do wielotomowych wydawnictw encyklopedycznych, dotyczących języków i literatur słowiańskich. Jego zainteresowania naukowe dotyczyły głównie historii literatury polskiej epoki średniowiecza, odrodzenia i romantyzmu, literatury ludowej oraz metodologii badań literackich. W swoich syntezach historycznoliterackich zastosował nowatorską na owe czasy metodologię, biorąc pod uwagę warunki historyczno-polityczne, społeczne i ekonomiczne, które wpływały na kształt utworów.

Był członkiem korespondentem Polskiej Akademii Umiejętności (od 1926) oraz członkiem korespondentem Instytutu Słowiańskiego w Pradze (od 1929). Należał również do Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Od 1920 roku był członkiem zwyczajnym, a w latach 1923-1926 sekretarzem Towarzystwa.

Nagrodzony francuskimi Palmami Akademickimi (1922) oraz Orderem Legii Honorowej (1925).

Zmarł 15 lipca 1931 roku. Pochowano go na cmentarzu przy ul. Bukowskiej (teren dzisiejszych Międzynarodowych Targów Poznańskich).

Na podstawie: Bogdan Walczak, *Stanisław Dobrzycki*, w: *Poczet rektorów Almae Matris Posnaniensis*, Poznań 2016; *Wielkopolski słownik biograficzny*, Warszawa-Poznań 1981; *Uniwersytet Poznański w pierwszych latach swego istnienia za rektoratu Heliodora Święcickiego. Księga pamiątkowa wydana staraniem senatu UP*, red. Adam Wrzosek, Poznań 1924